

hederne til formindskelse af selvfinansieringsgraden. Øget lånefinansiering kan befrygtes, når man reelt flytter prisfastsættelsen fra de ansvarlige virksomheder til et elprisudvalg, der kun for en del af medlemmernes vedkommende repræsenterer den nødvendige ekspertise. En sådan øget grad af lånefinansiering vil på kortere sigt i nogle tilfælde kunne danne baggrund for nedsættelse af eller undladelse af forhøjelse af elpriser. På blot lidt længere sigt vil øget lånefinansiering derimod ikke indebære lavere, men formentlig tværtimod højere elpriser. Handelsministerens adgang til indgreb i medfør af § 10, stk. 4, bør derfor udgå.

Til nr. 25.

Forslagets § 10, stk. 5, er urovækkende farlig. Denne bestemmelse giver minister og elprisudvalg uindskrænket magt til uden om folketinget at fastsætte priser og øvrige betingelser. Bestemmelsen kan misbruges til styring af erhvervslivet gennem vilkår, hvorved prisdifferentiering favoriserer – eller forhindrer – bestemte former for produktion. Ændringsforslaget indebærer, at bestemmelsen fjernes.

Til nr. 27, 28 og 29.

Ændringsforslagene til § 11, stk. 2, fastslår, at elprisudvalget kun med kvalificeret majoritet kan meddele pålæg, henstillinger m. v., at udvalget selv fastsætter sin forretningsorden, og at udvalgets møder er åbne for offentligheden. De åbne møder vil i højere grad end offentliggørelsen af udvalgets afgørelser indeholde en vis sikkerhed mod usaglige hensyn under udvalgsarbejdet.

Til nr. 30.

Med de vidtgående beføjelser, der efter lovforslaget er tillagt elprisudvalget, bør bevilningshaverne kunne indbringe udvalgets afgørelser for domstolene.

Til nr. 31 og 32.

Ved at vedtage ændringsforslaget til § 13, stk. 1, kan folketinget undgå at overlade handelsministeren ubegrænset myndighed til uden om folketinget at fastlægge væsentlige detaljer i dansk energipolitik. De i bestemmelsen omhandlede pålæg til elforsyningsvirksomhederne bør være et lovgivningsanliggende. Efter ændringsforslaget vil virksomhederne på et tidligt tidspunkt blive inddraget i forhandlinger om nødvendige lovgivningsinitiativer.

Til nr. 33.

Ændringsforslaget til § 14 betyder, at elektricitetsrådet bevarer sin funktion som mæglende instans. Dette vil være naturligt, fordi rådet indtil nu har været både mæglende og besluttende instans. Rådet har en samfundsmæssig bred sammensætning; således at alle berørte grupper er rimeligt repræsenteret, og rådet er i højere grad end handelsministeren i besiddelse af den ekspertise, som er nødvendig i grænsetvistsager. Endelig er det mindretallets opfattelse, at den holdning, Kommunernes Landsforening har givet udtryk for, vil betyde en ensidig støtte til de 40 af landets kommuner, som driver elforsyning, på de øvrige kommuners bekostning.

Til nr. 38.

Handelsministeriet og monopoltilsynet er af den opfattelse, at en udskydelse af lovens ikrafttrædelse vil kunne være nyttig bl. a. under hensyn til de forskrifter, der skal udfærdiges i medfør af loven. For så vidt angår lovforslagets § 13 (jfr. herved også straffebestemmelsen i § 15) er forholdet imidlertid det, at de to i bemærkningerne nævnte EF-direktiver forpligter medlemsstaterne til at sætte de nødvendige administrative eller ved lov fastsatte bestemmelser i kraft senest den 31. december 1975.

Kirsten Sparre Andersen (V). Nyboe Andersen (V), Guldborg (V).

formand.

Karlskov Jensen (V). Lennart Larson (V). Kjærulff-Schmidt (FP). Arentoft (FP).

Nauerby (FP). Wamberg (FP). Honoré (KrF). Dorte Bennedsen (S).

Ole Espersen (S). Erik Holst (S). Henning Jensen (S).

Kampmann (S). K. J. Mortensen (S). Lone Dybkjær (RV), Edele Kruchow (RV).
næstformand.

Gert Petersen (SF). Ib Nørlund (DKP). Ninn-Hansen (KF).